No. 1632 Zaterdag 10 April 1915. 32ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
Waterkant No 4, Overzijde.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

RONDOM DE NIEUWE BEGROOTING.

III.

In de MEM. v. TOEL. zegt de Gouverneur: „Daar er bijna op alle eilanden een te kort is aan marechaussees om den gewonen dienst naar behooren te kunnen verrichten, komt het gewenscht voor, dat er met de langzamerhand ontstane gewoonte, om een politie-agent dienst te laten doen als bode van den gezaghebber, gebroken wordt."

In het VOORLOOPIG VERSLAG „werden door verschillende leden klachten geuit over de politie."

„Door eenige leden werd het eerder aan het geringe getal agenten dan aan het toezicht toegeschreven."

„In overweging werd gegeven de militairen weder te vervangen door burger-marechaussees."

Het Koloniaal Verslag 1914 luidt: Het gedrag van de burgerlijke politiedienaren was goed, dat der militaire daarentegen liet, op dat van het kader en enkele manschappen na, veel te wenschen over. Herhaaldelijk moesten straffen worden opgelegd; velen bleken daar voor ongevoelig, evenals voor vermaningen, en toonden onverschilligheid voor het feit, dat zij wegens wangedrag naar het garnizoen teruggezonden werden. De oorzaak daarvan moet worden gezocht in de omstandigheid, dat de uit Nederland gedetacheerde militairen veelal veel te jong en te weinig ontwikkeld zijn om als politiedienaren goed te kunnen voldoen. De hoofdoorzaak van de door hen begane overtredingen was het misbruik maken van sterken drank, dat ook in den dienst, maar meer buiten dienst voorkwam."

En in § 4 lezen wij onder 't hoofd *Politie*:

„Behalve de eigenlijke politiedienst, het waken voor rust en orde, zijn aan de politie verschillende andere werkzaamheden opgedragen. Daarvan moge in de eerste plaats worden genoemd het toezicht op het vreemdelingen-verkeer, in verband waarmede een gedeelte van de haven dienst als taak der politie is toegewezen. Voorts is zij voor een deel belast met de uitvoering van gezondheidsmaatregelen, die door den Procureur-generaal en den stadsgeneesheer worden voorgeschreven, terwijl de ontscheping, de inlading en het vervoer van buskruit, ammunitie en ontvlambare stoffen, die door particulieren worden in- en uitgevoerd, onder haar toezicht geschieden. De commandant is bovendien belast met het toezicht op de stadsreiniging."

Tot zoover de officiëele verslagen, waarin wordt geklaagd over te veel werk en te weinig manschappen.

De werkzaamheden der Politie zullen in den loop van 1915 vermoedelijk nog meer toenemen. Veertien daag geleden is Commandant APPEL van verlof teruggekeerd. Deze is door Z.Exc. den Minister van Koloniën gedetacheerd geweest bij de havenpolitie in Nederland, eerst in Amsterdam en later in Rotterdam.

De detacheering heeft plaats gehad op verzoek en voordracht van den Gouverneur en den Procureur-generaal.

Het ligt derhalve voor de hand, dat het de bedoeling is van de Hooge Regeering, zoowel als van het Koloniaal. Bestuur, om hier langzamerhand een havenpolitie in te voeren. Iets wat hard noodig is.

Het *Koloniaal Verslag* noemt slechts eenige der werkzaamheden op in verband met den havendienst, maar op drukke scheepdagen worden er voor de wacht op de booten heel wat manschappen aan den gewonen straatdienst onttrokken.

Als er een echte havenpolitie wordt ingevoerd zal het toezicht op het water, even goed een publieke verkeersweg als de straat, ook wat beter kunnen geschieden. Het voorkomen van smokkelen en kleine diefstallen, en het tegengaan van misbruik maken van sterken drank door de inlandsche bemanning der kleinere scheepvaart, alsmede 't beletten van publieke onzedelijkheid bij het elkander toeschreeuwen van gemeene woorden, of het dansen van tamboer, of het maken van minder nette gebaren en dergelijke zal 't gelukkige gevolg ervan zijn.

Rust en orde zullen dan ook des nachts beter worden bewaard.

Maar deze nieuwe tak van dienst zal alweer vermeerdering geven van werkzaamheden.

En, als in Augustus a. s. de raffinaderij achter 't Schottegat wordt opgericht, zal er een nieuwe wijk komen, waar veel politietoezicht noodig zal wezen.

Het wordt dus wel hoog tijd, dat er een beslissing genomen wordt omtrent de formatie van een afzonderlijk corps voor den havendienst, alsmede omtrent de reorganisatie en uitbreiding der gewone politie.

Een havenpolitie moet echter ook de vrije beschikking hebben over een boot. In den tegenwoordigen tijd moet dat een motorboot zijn.

DE OORLOG.

De Fransche Kabel verzekert ons bijna dagelijks, dat er hard gevochten wordt; het zal wel waar wezen, maar veel ervan merken doen we toch niet. Evenwel, wij kunnen ons voorstellen, dat na afloop van een groot gevecht, zooals bijv. meer dan een maand lang nabij Champagne geleverd werd, de troepen weer eenigen tijd noodig hebben om op hun verhaal te komen. En in dezen toestand verkeert op het oogenblik het leger, zoowel in het Oosten als in het Westen. Alleen, in het Oosten dringen de Russen steeds verder door in Gallicië en schijnen onderweg veel menschen te vinden. Iederen dag nemen ze er een paar duizend gevangen, maar van het innemen van dorpen of steden, waardoor deze gevangenneming in massa verklaard zou worden, hoort men weinig. En toch het Oosten moet het 'm doen. De optocht der Russen moet oorzaak worden van den aftocht der Duitschers uit 't Noorden van Frankrijk en uit België. Ze zitten daar anders nog stevig vast en zijn aardig bezig zich nog vaster te nestelen. Ze bombardeeren de Engelschen en Belgen onophoudelijk en wisten weer over den Yser te komen.

18 April a. s. schijnt weer een van de belangrijke datums uit dezen oorlog te zijn. Tegen dien dag worden in Italië verschillende troepen opgeroepen.

De Meening van een Duitscher.

(*Een vraaggesprek*).

Wij hadden dezer dagen het voorrecht, te spreken met een hoogst achtenswaardig en bekwaam Duitsch officieel persoon, wiens meening wij vroegen omtrent den huidigen oorlog. Hij stond ons toe, deze meening in *De Voorhoede* bekend te maken, doch had om te eerbiedigen reden liever, dat wij zijn naam niet noemen.

Ook willen wij niet geacht worden, in alles met hem accoord te gaan en zullen we het zelfs wagen, er in alle bescheidenheid hier en daar onze eigen opmerkingen aan toe te voegen.

Het onderhoud, is echter des te interessanter, daar het vrijwel de leidende gedachte weergeeft, die op 't oogenblik tal van hooggeplaatste militairen en politiekers in Duitschland beziellt.

***

Onze eerste vraag luidde: Denkt U dat deze oorlog nog lang duren zal?

„Ik veronderstel van wel, tenzij Duitschland spoedig in staat worde gesteld, een *roemrijken* vrede te sluiten. Duitschland zal geen vrede sonderhandelingen openen, wanneer het niet 't vooruitzicht heeft op......roemvollen vrede."

En wat denkt U dan dat er met België gebeuren zal?

„Wij zullen België *niet meer afgeven*. Dat is geheel uitgesloten. Een land, dat wij ten koste van zooveel bloed en tranen hebben moeten veroveren, geven wij niet meer prijs. Daartegen zullen wij ons steeds verzetten, al moet het zijn tot het *alleruiterste*. Koning Albert heeft een verkeerde rol gespeeld. Hij had het bij een protest moeten laten, of ten minste, toen Luik op zoo dappere wijze verdedigd was, was België's eer volkomen gered. Toen had men zeker onze voorwaarden moeten aannemen. Dan zou het land bevrijd zijn gebleven van al de verwoestingen en de ellende waaronder het thans gebukt gaat. Maar de Koning ging met zijn geheele Hof het land verlaten en zoekt thans een schuilplaats op Franschen bodem. Misschien biedt men hem straks de Fransche Koningskroon aan. Maar zal dan zijn positie gered zijn? 'n Fransche koningskroon......"

Men kan begrijpen, dat wij na dit gezegde 't niet zonder opmerking lieten, en onzerzijds de groote heldenfiguur van den Belgischen Koning, die zelfs het leven in de loopgraven medeleeft, en steeds strijdt aan de zijde zijner soldaten, sterk naar voren brachten. Hem en Hindenburg noemden wij de grootste helden in dezen oorlog. Gene als overwonnene, deze als overwinnaar. — Dat had wel eenigen vat op onzen zegsman, doch bleef hij er bij, dat de Belgische Koning, voorgelicht als hij was door „verkeerde raadslieden" aan eene onherstelbare fout tegenover zijn land schuldig staat.

„Neen, zoo vervolgde onze zegsman, „België is de dupe geworden van het „perfide Engeland." Het heeft met dat land een geheim bondgenootschap gesloten, waarvan *wij de bewijzen in handen hebben*, en 't was, toen de oorlog uitbrak, gewoonweg „verkocht" aan Engeland. En steeds heeft Engeland in de eerste maanden België gepaaid met de belofte, dat spoedig hulp opdagen zou. Maar waar bleef die hulp? Zelfs de aangrenzende Franschen, Engeland's bondgenooten, waren niet klaar, en zoo bleef ook de Fransche hulp voor dit ongelukkige land uit. Wist men dat men het al te lichtgeloovige en lichtzinnige Belgische volk reeds met *beloften* paaien kan! En deze beminnelijke naieviteit is er nog niet uit bij dit volk.

Nog dezer dagen vroeg een Belg mij met verwondering, hoe 't mogelijk was, dat ik als Duitscher in Namen geweest was. Namen was immers weder Fransch. En in den volksmond heette het reeds voor weken „Ostende is in Engelsche handen!" 't Is jammer van dit volk, dat het zich zoo om den tuin heeft laten leiden en klaarblijkelijk nog niet genoeg leergeld betaald heeft."

Onze zegsman bracht verder ter sprake de vreeselijke moreele inzinking, vooral van het Walenland. „Bij onze pogingen om eenigszins de sociale toestanden in 't reine te brengen, stuiten wij steeds op de groote moeilijkheid der immoraliteit. Ook mist een groot deel van 't Belgische volk den ernst des levens."

Maar, zoo merkten wij op, het Belgische volk is toch zeer energiek; men zeide mij wel eens van Belgische zijde, dat vóór den oorlog België het gelukkigste land der wereld was.

„Ik wil niet ontkennen, was het antwoord, dat er ondanks de moreele inzinking een zekere mate van welstand onder dit volk heerschte. Maar wij hebben toch ondervonden, dat van sociale wetten, verordeningen en inrichtingen, zooals gij die in Holland hebt, en wij die bij ons in Duitschland kennen, hier geen sprake is. De arbeiders, zelfs in de meest ontwikkelde industriestreken, leven onder een verouderd regime, werken tegen lage loonen en kennen in de verste verte de welvaart niet van den Duitschen of Nederlandschen arbeider. 't Is er alles nog even primitief en begin er nu maar eens mede, zulk een volk sociaal te ontwikkelen! Ook hier wacht ons een reuzentaak, en als straks meer algemeen bekend zal worden, wat wij reeds thans tijdens de occupatie tot leniging van den nood gedaan hebben, hoe wij voortdurend bezig zijn, om de normale toestanden eenigszins te herstellen, dan zal de geheele wereld verstomd staan over de schier bovenmenschelijke pogingen, die door de Duitsche politiekers en staatslieden in 't werk worden gesteld tot reorganisatie van het Belgische volk."

Wij maakten echter de ondeugende opmerking, dat het toch zoo jammer is dat men tot nog toe van deze pogingen zoo weinig *ziet*, maar gaarne gaven wij toe, dat de tegenwoordige gouverneurgeneraal Von Bissig met de beste bedoelingen bezield is, en — wat de tegenwoordige omstandigheden betreft — voor België de rechte man op de rechte plaats is.

***

Maar, zoo vroegen wij verder, heeft Duitschland dezen oorlog dan niet gewild? In Nederland zijn er velen die meenen, dat uw Keizer eigenlijk de schuld van alles is, en men wil dit nog bevestigen door het feit, dat gij voor dezen oorlog alles zoo mooi gereed had?

„Geen denken aan, het is infame laster, te beweren, dat Duitschland dezen oorlog gezocht heeft. Maar het was reeds vele jaren bij ons bekend, dat Engelsche machten in het duister werkten om ons vroeg of laat een oorlog op te dringen. Sinds 1907 vooral (en dat geheim mag ik thans wel openbaren) is ons leger eigenlijk steeds gereed ten oorlog geweest. 't Moest er ook nog bij komen, dat wij ons op een goeden morgen door Engeland moesten laten overvallen.

Pleit het niet veeleer voor de innerlijke kracht en het weergalooze bewustzijn van zelfbehoud onzer natie, dat wij ons van top tot teen tegen onze vijanden wapenden?

Maar onze Keizer voorzag welk een vreeselijk bloedbad een oorlogsverklaring zijnerzijds ton gevolge hebben.

Om dat noodlot uit te stellen deed hij al 't mogelijke. Personen uit zijn onmiddellijke omgeving verhalen, dat hij zich daarom zelfs menige vernedering heeft laten welgevallen. En men mag toch zoo maar niet zeggen, dat een Keizer, die ondanks de ontelbare moeilijkheden waarvoor hij geplaatst werd, en die veertig jaren lang den vrede heeft weten te handhaven, nu op eens de schuld van alles is; dat is toch kinder- of beter gezegd: zottemanspraat.

Neen van dezen oorlog is *niet* Duitschland de schuldige. Den schuldige moet gij elders zoeken."

***

Wij brachten nu het gesprek op een ander onderwerp en vroegen wat er waar is van de alarmeerende berichten, die in den laatsten tijd in de pers de rondte deden over een aanstaanden hongersnood in Duitschland.

„Daar is geen sprake van en het wordt veel ernstiger voorgesteld dan 't in werkelijkheid is. Als wij eenigszins ingrijpende voorzorgsmaatregelen nemen, om tegen alle eventualiteiten verzekerd te zijn, zijn onze vijanden er zoo spoedig bij, dit alles breed uit te meten en het voor te stellen alsof in Duitschland geen brood meer voorhanden is. Ik wil daartegenover eenige andere feiten stellen en gij zult een goed werk doen, daarop eens in uw blad de aandacht te vestigen.

Bij ons in Duitschland is 't onmogelijke mogelijk geworden. Met uitzondering van den exporthandel, de luxezaken en het bouwvak, gaan alle zaken haren normalen gang en zelfs is de grondslag van sommige zaken niet alleen gezond, maar zelfs beter geworden dan voor den oorlog. Thans, na zeven maanden van oorlog, merkt men in Duitschland niets van een „massawerkloosheid" en een „algemeene bloedarmoede" waarmede onze vijanden ons trachten af te schrikken. Waarom?

Omdat het Duitsche volk een alles overtreffenden en allesbeheerschenden wil heeft om te leven en vooral ook, omdat het machtig *georganiseerd* is."

Nog kort geleden verscheen er een werk van den Münsterschen professor Dr. Johan Plenge over „Krieg und Volkswirtschaft." Dat moet ge eens lezen. Het geeft een heel interessanten kijk op Duitschland."

„Ons Duitsch sociale leven is (in tegenstelling met andere volkeren) zoo ingericht, dat alle gewichtige *gemeenschappelijke organen nationaal* zijn. Wij hebben onze *Duitsche* geldmarkt en banken, onze *Duitsche* spoorwegen, onze post en telegrafie, onze handelsbladen, ons handelsrecht en onze *Duitsche* rechtspraak. Aan dat alles kunnen onze vijanden niet tippen en terwijl overal de geldmarkt ontredderd is, gaat ons geldwezen vrijwel zijn normalen gang (een moratorium, dat zelfs Engeland moest invoeren, kent Duitschland tot nog toe niet).

Daarom bleven, ondanks den oorlog, de voor het sociale leven noodzakelijke bronnen geheel ongeschonden en wel: het *geld*, dat de verschillende ondernemingen en personen verbindt; het *crediet*, dat hunne financieele kracht versterkt; het *verkeer*, dat aan het nationale volksleven een groot geheel geeft; het *courantenwezen*, dat het geestelijke leven herstelt.

Maar wij hadden ook de *stoffelijke* grondslagen tot voortzetting van ons sociale leven. Dank zij onze gelukkige vereeniging van landbouw- en industriestaat waren deze grondslagen ruim voorhanden, en op onze handelspolitiek heeft de geschiedenis der laatste tientallen jaren haar zegel gedrukt. Wij hebben verder de voornaamste voedingsmiddelen, wij hebben de gewichtigste grondstoffen en de fabrieken om ze te verwerken, en wat ons ontbreekt, dat verschaft ons onze wetenschappelijke techniek. En dat vergemakkelijkt zeer de behoeften van leger en volk. Welke vreeselijke gevolgen zou het algemeen gebrek aan petroleum, voor 't platteland, gehad hebben, maar ook daarin is voorzien, daar wij alom op het platteland onze electrische centralen hebben, en waar ons de benzine ontbreekt, daar hebben wij in de benzol een nieuw middel uitgevonden om ook in dezen nood te voorzien.

Wij hebben kali en kalk.

Onze hoogovens leveren ons in het Thomasmehl de phosphor; onze cokesproductie levert ons den amoniak voor onze landerijen. Jammer is het, dat de superphosfaat begint te ontbreken, maar reeds levert ons de wetenschappelijke techniek nieuwe stikstoffen.

Men ziet hieruit, hoe zelfs in den uitersten nood ons volk zich weet te redden. Wij hebben overal, zoowel op militair als volkshuishoudkundig gebied onze *reserven*. Zij zijn ook in normale tijden voorhanden. Doch dan ziet men ze zoo niet. Zij zijn vaak klein. Maar uit vele kleintjes kan één groot geheel voortspruiten en het is de groote deugd van het Duitsche volk, dat het 't kleine weet te waardeeren en uit weinig veel maken kan."

***

Ten slotte brachten wij nog met een enkel woord de positie van Holland ter sprake, en zeer prees onze zegsman de corecte houding van Holland, dat zich „niet aan een groote mogendheid verkocht had" en dies op eene zoo schitterende wijze zijn neutraliteit handhaven kan. Die neutraliteit te schenden zal nooit in de gedachte van eenigen Duitscher opkomen, tenzij men er ons toe mocht dwingen."

En toen ik daarop een tweede ondeugende opmerking maakte en zeide dat de Duitschers, die aan den IJser zoo moeten sukkelen, wel respect zullen hebben voor de Hollandsche waterlinie, was het antwoord: „Het schijnt, dat gij in Holland goed klaar zijt en gij doet verstandig, uw leger mobiel te houden.

De prijs, die daarvoor betaald moet worden, is voor het Hollandsche volk *nooit te duur.*

Ook zult gij (en hiermede werd het onderhoud besloten) uwe zeemacht steeds op hooger peil dienen te brengen, want......het groote gevaar schuilt ook voor Holland in het Verre Oosten. Het is het gevaar, waartegen reeds jaren geleden onze Keizer waarschuwde met de woorden: „Volkeren van Europa, verdedigt Uwe heiligste rechten."

Het is het verre Japan, dat een begeerigen blik gericht houdt op *Uwe* koloniën, — op het schoone onuitputtelijk–rijke Insulinde, waaruit Holland het levenssap trekken moet."

K.

Armoede te Brussel.

Het spot gewoon met alle beschrijving, een beeld te ontwerpen van de armoede, die in de Belgische hoofdstad, en waarlijk niet alleen onder de lagere klasse, maar ook onder den middenstand en de kleine burgerij, geleden wordt. Wanneer men dat betrekkelijk nog al opgewekte leven op de prachtige boulevards en in de Brusselsche hoofdstraten gadeslaat, dan *merkt* men dat zoo niet.

Wel zijn de groote cafés en restaurants minder bezet dan gewoonlijk en valt het op, als men moet zien, hoe omstreeks middagtijd zoo vele arme kinderen en volwassenen voor de spijshuizen zich opstellen om de bezoekers dier gelegenheden te vragen naar het brood dat soms van hunnen disch mocht overblijven, maar daar ziet men de ware *armoede*, door den schandelijken oorlog teweeggebracht, toch niet.

Om die te kunnen zien, doet men het beste, tegen het middaguur eenige der voornaamste lokalen te bezoeken, waar van gemeentewege soep en brood verstrekt worden. Dan ziet men staaltjes die haast aan 't ongelooflijke grenzen, en men krijgt eerbied voor de organisatie, die het klaar speelt, dagelijks aan duizenden en nogmaals duizenden menschen, het hoogst noodige voedsel te verschaffen.

Treedt tegen twaalf uur eens een van die lokalen binnen. De armste mannen en vrouwen uit het volk ziet men naast mannen en vrouwen uit den middenstand. 't Is hinderlijk, en uit vrees het eergevoel dier menschen ook maar eenigszins te kwetsen, verlaat ik zoo gauw mogelijk dit lokaal van ellende en menschlievendheid tevens. En ik stel mij op aan den hoek van een zijstraat, der bekende Hoogstraat (rue Haute). Het is de zijstraat Rolebeek. Hier passeeren tegen 12 uur de meeste menschen van dit kwartier, die hunne soep en brood gehaald hebben. Ge kunt hier tien minuten blijven staan, en nog komt er geen einde aan de onafzienbare menschenmassa, die met hare soep en brooden terugkeert. Ik zie er onder vroolijke mannen en vrouwen uit het volk, die er klaarblijkelijk niets om geven op deze wijze bedeeld te moeten worden.

Ik zie er ook onder menschen die het als een gewoonte beschouwen van den arme te leven, en die als 't ware tot u zeggen willen: „men doet niet meer dan zijn plicht ons op deze wijze in 't leven te houden," maar... ik tref er onder hen ook aan — en dat zijn er heusch niet weinigen — die schuchter tusschen den grooten troep loopen en aan wier kleeding en gelaat ik zien kan dat zij nog kort geleden betere dagen gekend hebben. 't Zijn mannen en vrouwen uit den middenstand, ambachtsbazen, die zonder werk zitten, kantoorbedienden, wier patroons hunne inrichtingen gesloten hebben, kantwerksters, naaisters en winkeldochters der betere ateliers en luxe zaken, die misschien een langen strijd met zich zelven hebben gestreden over de vraag welken weg zij zouden kiezen: dien der bedeeling of dien der... ontucht!

't Zijn deze menschen, die wel 't meest van dezen oorlog lijden, met wie men de grootste compassie hebben moet.

***

Stel U voor het alledaagsche leven van zulk een fatsoenlijk gebleven kantwerkster uit de betere ateliers.

We zullen nog niet de ergste gevallen nemen, maar een arbeidster, die nog volop werk heeft: Haar toestand is een hopelooze. Het is immers bekend, dat de huisarbeid, wil hij eenigszins loonend zijn, vooral veel arbeidsuren vordert.

Wie met dezen arbeid iets wil verdienen, moet minstens 15 uur per dag werken. Anders slaat men er kwalijk de huishuur uit. Welnu, dat gaat zoolang het dag is, maar als tegen 6 uur in den namiddag de duisternis intreedt, is 't gedaan met dit werk, en de arme *slavin der naald* is tot werkeloosheid gedoemd. Want moest zij twee of drie uur petroleum verbranden, de verdiensten van den dag zouden in den avond te loor gaan wegens de ontzettende duurte van de petroleum. En gas of electrisch licht is er natuurlijk op deze kamertjes van driehoog niet.

Men heeft het geprobeerd, met een kaars te werken, doch het ging niet, en ook de kaarsen worden zoo duur, dat de arme naaistertjes ze niet betalen kunnen.

Zeide ik ten onrechte, dat de toestand dezer slavinnen der naald een hopelooze is? Waarlijk, de vloek van den ook in dit blad zoo vaak bestreden huisarbeid drukt vooral in oorlogstijden wel loodzwaar op een volk.

Onder de helden en heldinnen van den oorlog is een vrouw, die *onder zulke omstandigheden* nog haar eer bewaart, ook *een ware heldin.*

De Voorhoede.

In België.

De correspondent van „De Tijd" te Sluis schreef op 4 Maart aan zijn blad:

„Aan de Yser is weer meer leven. De geallieërden zijn weer begonnen met hun aanvallen uit Lombaertzijde, waar sinds gisterenmorgen het kanon weer dondert. Engelsche vliegers doen ook weer verkenningen langs de geheele kust en ook boven Zeebrugge moest het geschut weer in werking worden gesteld tegen koene verkenners.

Vannacht, ongeveer halftwaalf, is blijkbaar ook de Engelsche vloot weer in actie gekomen. Duidelijk klonk het scheepsgeschut, dat waarschijnlijk de kust ter hoogte van Middelkerke beschoot. Zoowel de geallieërden als de Duitschers schijnen een aanstaande verandering in de kuststrook te verwachten. Mariniers gaan ook voort met het herstellen van de bruggen over de Leopoldskanalen en het bouwen van nieuwe. Zoo zijn ze nu weer begonnen met een vierde brug nabij het gehucht Den Hoorn, gemeente Moerkerke. Een 120-tal mariniers werkt hieraan en gebruikt hiervoor de boomen, die ze langs het kanaal ombakken. De aanvoer van kanonnen en troepenversterkingen naar de kanalen houdt aan."

De ooggetuige in 't Britsche hoofdkwartier bericht, naar het „Hbld." meldt, dat de jongste gevechten meest van niet zeer belangrijken aard waren. Hij verhaalt van verschillende schitterende incidenten, o. a.: Een detachement te St. Eloi maakte zich door een onverhoedschen aanval meester van een Duitsche loopgraaf en doodde, wondde of verdreef de vijanden, die haar bezet hadden. De Engelschen bezetten daarop de loopgraaf. Een ander detachement verstoorde de verbinding tusschen de loopgraven en verhinderde, dat de vijand tusschenbeide kwam. De Engelschen verloren slechts twee man.

De rantsoenen bij de Duitschers zijn verminderd.

De oude Duitsche soldaten hebben niet veel dunk van de nieuwe recruten.

Gevangenen vertellen, dat veel Duitschers het vechten in de loopgraven zoo moede zijn, dat zij zich wel zouden willen overgeven. Er wordt hun echter gezegd, dat de Engelschen alle gevangenen doodschieten.

Omtrent den aanval van een Franschen vlieger op de kruitfabriek van Rottweil, een der belangrijkste van Duitschland, werd nog het volgende gemeld. De aviateur daalde tot op 1500 M. boven de fabriek en liet toen vier bommen vallen, een op de tanks, de andere op de fabriek zelve. Uit de tanks steeg, nadat de bom er op gevallen was, een blauwe rook op en weldra verhieven zich hooge vuurzuilen. De vlieger bleef nog 10 minuten in den omtrek zweven om de uitwerking van zijn bommen op de fabriek na te gaan. Op verschillende punten stegen de vlammen omhoog.

Turkije in den Oorlog.

De beschieting van de Dardanellenforten geeft den Turken aanleiding om te denken aan een eventueele bezetting van Konstantinopel door de bondgenooten. De schade, bij de laatste beschieting aan de forten toegebracht, is ontzettend. Uit Boekarest wordt aan de „Daily Express" gemeld, dat na het bombardement der forten en batterijen aan den ingang der Dardanellen deze door Enver Pasja, maarschalk von der Goltz en een aantal Duitsche officieren werden bezocht. Naar gemeld wordt waren allen ontdaan over den omvang der aangerichte schade.

De correspondent te Konstantinopel van de Milaneesche „Corriere della Sera" meldt, dat de Porte reeds in beginsel besloten heeft om den zetel van het Rijk naar een minder gevaarlijk gelegen stad over te brengen. Het is nog onzeker of Broessa of Adrianopel daartoe gekozen zal worden.

Volgens een bericht aan de „Daily News" staan er dag en nacht in het station te Konstantinopel drie treinen onder stoom om den Sultan en zijn familie weg te brengen, als de bondgenooten er in slagen, de Dardanellen te forceeren.

De Duitsche en Oostenrijksche gezanten wijzen er uitdrukkelijk op, dat het beslist noodzakelijk is een sterke militaire macht in Europa te houden om elke wijziging in de houding van Bulgarije te voorkomen.

De Entente en de Middellandsche Zee.

Uit Londen wordt aan de „N. R. Ct." bericht:

„In een officieuse mededeeling in de „Roeskoje Slowo" wordt, naar uit Petrograd aan de „Times" gemeld wordt, o. m. gezegd: „In welingelichte kringen in Petrograd wordt er na druk op gelegd, dat de houding der Drievoudige Entente jegens 't vraagstuk der zeeëngten identiek is met de bereidwilligheid van Engeland en Frankrijk om aan Rusland een waarborg voor den toegang tot de open zee te geven en dus mag het vraagstuk als in beginsel opgelost beschouwd worden.

Het vraagstuk van Egypte en het Suez-kanaal zal ten slotte in Engelands voordeel opgelost worden wanneer de waterweg zal ophouden een internationale onderneming te zijn en de facto Engelsch bezit worden.

In verband met deze quaesties zal de Bagdadspoorweg tot een internationale onderneming gemaakt worden."

Tot zoover de „Roeskoje Slowo."

Men verwacht, dat er binnenkort een nieuwe weg voor den Russischen buitenlandschen handel geopend zal worden.

Moderne vechtmiddelen.

Het „Hbd." heeft uit correspondenties en soldatenbrieven de beschrijving van een collectie moderne vuurwapens opgediept, welke in de loopgraven tegenwoordig worden gebruikt.

Vuurwapenen, die men lang geleden reeds als onbruikbaar had opgelegd, in arsenalen, als curiositeiten uit vroeger dagen, worden weder te voorschijn gehaald en gebruikt.

In de Fransche loopgraven ziet men, naast de moderne 75 mM. kanonnen de oude „Crapouillots", kort, onbeweegbare kanonnetjes zonder raderen, die op een houten onderstel op tafels worden geplaatst en die uit de dagen van Napoleon en daar vóór afkomstig zijn. De meest moderne „crapouillots" dragen nog het opschrift: „Liberté", „Fraternité", „Egalité", „République Française", met een jaartal, dat verbaasd doet staan van indrukwekkenden ouderdom.

Men schiet er bommen uit, die van lonten voorzien zijn; zij worden geladen met buskruit, maar op de uitwerking is weinig te vertrouwen.

Maar vol bevrediging zien de kanonniers het toestel aan, wanneer dat als een voetbal door de lucht draait, den rookenden lont-staart achter zich sleepende.

Het zijn echter niet alleen de kanonnen, die uit de oude doos worden te voorschijn gehaald, ook de bekleeding voor de troepen begint op die van de middeleeuwen te gelijken. In een tijdschrift zagen wij dezer dagen een afbeeldsel van een artillerist, een der bedieningsmanschappen van een Engelsch kanon, die met een stalen kuras en een stalen schild voor de bedekking van zijn borst en gelaat, zoo uit een oude wapenverzameling scheen weggeloopen en meer op een ridder uit de twaalfde, dan op een „quick-firer" uit de twintigste eeuw geleek.

Ook op het gebied van de versperringskunst worden alle oude paardjes van stal gehaald: verhakkingen, ijzerdraadversperringen en wolfskuilen wisselen af met spaansche ruiters, eggen, voetangels en klemmen, voor de beveiliging van onderstanden en loopgraven tegen vijandelijke overrompelingen.

En vaak zijn de loopgraven zoo dicht bij elkaar, dat de met ijzeren punten bezette spaansche ruiters, die in de loopgraven worden vervaardigd en in het voorgelegen terrein geworpen, een sprong maken die hen in de vijandelijke loopgraven doet vallen.

In een Fransche beschrijving vinden wij dat die dingen, in het Fransch „cheval de frise" geheeten, blokken hout, met lange ijzeren punten bezet, den „Boches" op het hoofd worden gesmeten.

Maar deze smijten dan natuurlijk dat werptuig terug. En ook spelen de beide partijen voetbal — met alles behalve onschadelijke, en vaak ernstige wonden veroorzakende, afsluitmiddelen.

De Deensche onzijdigheid.

De Deensche schrijver Georg Brandes heeft in het dagblad „Politiken" een krachtig antwoord gegeven op de aanvallen van den Franschen oud minister-president Clemenceau tegen de Deensche onzijdigheid. Uw bewering, zegt hij, dat de Denen een natie zonder fierheid zijn, zet boos bloed in het land en heeft mij persoonlijk bedroefd. Gij maakt Denemarken een verwijt van zijn neutraliteit; gij beweert, dat die voortkomt uit hebzucht en vrees, en zegt, dat Denemarken zijn verminking niet kan hebben vergeten. Ik echter, die Denemarken niet door een oorlog wil verrijken, zou Denemarkens deelneming aan den oorlog voor een krankzinnigheid verklaren, ofschoon gij Denemarken als verplicht beschouwt aan Duitschland den oorlog te verklaren. In 1864 werd de oorlog aangenomen uit een ooverstandig vertrouwen in Engelands belofte, dat Denemarken niet alleen zou blijven. De houding van Frankrijk en Engeland in dien oorlog bewees het politieke onvermogen en het geringe doorzicht van hun moderne staatslieden. Frankrijk meende verstandig te handelen, door Pruisen te ondersteunen in de hoop op een wederdienst van Bismarck. Engeland liet zonder protest toe, dat Pruisen de haven van Kiel innam. Het is dus het werk van Frankrijk en Engeland, dat Denemarken thans evenmin een leger als een vloot als aanvalswapen heeft en geen grens, die kan worden verdedigd. Denemarken moet zich verdedigen als het wordt aangevallen, maar het is niet in staat zelf aan te vallen.

De strijd in de lucht.

De correspondent M. van „De Tijd" seint uit Zeeuwsch-Vlaanderen:

In mijn bericht van gisteren deelde ik mede, hoe een Duitsche vliegmachine was opgestegen, om een Engelschman te bekampen, die boven Zeebrugge zweefde ten einde daar bommen te werpen. De uitslag van den luchtkamp wist ik bij het verzenden van mijn bericht nog niet, daar beide vliegeniers waren afgedreven.

Thans kan ik over het resultaat het volgende mededeelen: De Duitsche machine trachtte voortdurend, op eenige honderden meters afstand van zijn tegenstander blijvende, boven dezen te komen, doch de Engelschman handhaafde zijn voorsprong in hoogte, steeds dezelfde bewegingen nabootsend. Zoo dreven beiden af in de richting van Brugge. Daar volgde een geweldige kamp, die bijna een half uur aanhield en de bevolking, die in groote groepen het schrikkelijk schouwspel volgde dezer moderne arenden, in angstige spanning hield. Eerst hadden kanonnen op de vijandelijke vliegmachine gevuurd, doch toen de beide tegenstanders te kort bij elkaar kwamen en daardoor het gevaar ontstond, dat ook de Duitsche aeroplaan getroffen werd, zwegen de vuurmonden beneden.

De Engelschman was er in geslaagd nog steeds boven te blijven. Men hoorde thans duidelijk het geklak der vuurwapens, die de vliegeniers tegen elkaar in werking gesteld hadden, terwijl de motoren der vliegtuigen stilgezet schenen en beide, kort boven elkaar, in een licht schuinsche richting naar beneden kwamen glijden. Plotseling echter zagen de beangste toeschouwers de onderste machine op de beide vleugels op en neer trillen, dan eens naar links, dan naar rechts. En eensklaps schoot het gevaarte in duizelingwekkende vaart naar beneden, om totaal vernield neer te komen in de gemeente St. Andries bij Brugge, op het terrein van de vroegere worstfabrieken. De overwinnende Engelschman herstelde zich spoedig, steeg hooger en hooger in een sierlijken spiraalvorm, om ten slotte in Z. W. richting te verdwijnen.

De Engelsche vliegtocht.

De oorlogscorrespondent M. van „De Tijd" bericht uit Zeeuwsch-Vlaanderen dd. 17 Febr. In strijd met berichten in sommige bladen, waarin nauwkeurig de schade omschreven wordt, welke door den Engelschen raid aan de kustplaatsen is aangebracht, kan ik mededeelen, dat die berichten, althans wat Blankenberg heen Zeebrugge betreft, onwaar zijn. Op Blankenberghe is slechts één bom geworpen. Een der aviateurs kwam tot op geringe hoogte dalen en had zijn machine blijkbaar zóó veranderd, dat ze voor een Duitsche werd aangezien. De Duitsche soldaten vuurden er althans niet op. Toen de vlieger laag genoeg gekomen was, wierp hij een bom op de electrische tram, die juist het station verlaten had en bij de vischmijn was gekomen. Een wagen werd geheel vernield en van de inzittenden, allen soldaten, negen gedood en 41 gewond. Van deze laatste zijn er den volgenden dag nog 7 overleden.

Wat Zeebrugge betreft, daar is, behalve de reeds door mij vermelde schade, één onderzeeër, die in 't bassin lag, zeer gehavend.

Onder dagteekening 18 Febr. meldt deselfde correspondent:

De Engelsche vliegers blijven hun actie tegen de kustplaatsen voortzetten. Zelfs in den laten avond van gisteren zweefden ze boven Zeebrugge, waar de Duitschers hen geducht beschoten, na hen door middel van lichtbommen en pijlen verkend te hebben. Een Duitsche vlieger steeg eveneens op, om hen te verdrijven.

De duur van den Oorlog.

In *l'Homme Enchainé*, het orgaan van Clemenceau, schrijft Alfred Duquet een artikel over den duur van dezen oorlog.

De Duitschers, aldus de schrijver, voorzagen een veldtocht van een maand of drie en hebben hun voorraad van allerlei aard voor hoogstens driemaal dien tijd verzameld. En daarom zullen zij weldra uitgeput zijn. Hun onrust, hun klagen over gebrek aan koper, petroleum, rubber, meel, bewijst dat. 't Wordt ook bewezen door angstvallige voorschriften van zuinigheid met eetwaren, door de inbeslagneming van het graan, maar vooral door de schandelijke blokkade van Engeland, met de bedreiging, de neutrale schepen in den grond te boren; een gevolg van de vrees te zullen verhongeren.

De toestand is des te ernstiger voor Duitschland en Oostenrijk, daar, zooals de viceadmiraal Fournier mij onlangs zeide, zij met de vredesonderhandelingen niet kunnen wachten, totdat zij al hun voedsel hebben opgeteerd.

Toen Parijs zijn poorten voor de belegeraars in 1871 opende had het nog een voorraad levensmiddelen voor 14 dagen en men weet, welke moeilijkheden de verzorging met levensmiddelen opleverde voor een stad van nog geen twee millioen inwoners, waarop vijf groote spoorwegen uitkwamen. Welke moeilijkheden moet dan de verzorging met levensmiddelen voor de beide landen met hun 120 millioen inwoners opleveren, verspreid over zulke uitgestrekte landstreken als die der beide keizerrijken, waar zooveel plaatsen verstoken zijn van spoorwegen!

Maanden en maanden zullen het transport en de verdeeling der eetwaren na het eindigen der vijandelijkheden duren en als de regeeringen van Duitschland en Oostenrijk te lang wachten met het staken der vijandelijkheden, zullen duizenden en duizenden van hun onderdanen veroordeeld zijn van honger te sterven.

't Zou voor ons, Franschen, dwaasheid zijn, als wij onze mannen opofferden in moorddadige bestormingen. Versterken wij dus onze stellingen zooveel mogelijk, vermeerderen wij onze artillerie in kaliber en getal, beschouwen wij iedere plaats, waar de vijand zich bevindt, als een groote belegerde plek, en hongeren wij haar uit dan zal zij genoodzaakt zijn zich over te geven, als Parijs in 1871. Volgen wij de Pruisen van dien tijd na en wachten wij ons voor nuttelooze slachtingen.

Wanneer de bondgenooten, Frankrijk en Engeland, weigeren Duitschland van voorraad te voorzien, dan zal Duitschland weldra genoodzaakt zijn, vrede te sluiten. Tegen Paschen of Pinksteren zullen wij de vijandelijkheden wel zien ophouden en zullen wij den dageraad van de bevrijding van Europa zien aanbreken.

24 Millioen gulden oorlogskosten per dag.

Minister Asquith heeft onlangs in het Engelsche Lagerhuis bij de verdediging van het aangevraagde oorlogscrediet van 250 millioen pond sterling meegedeeld, dat de oorlogskosten van allerlei aard thans waren gestegen tot 2 millioen pond sterling per dag. Engeland en het heele Britsche Rijk waren echter even vastbesloten als ooit te voren om de rechtvaardige zaak tot een zegevierend einde te brengen.

Berichten uit de Kolonie.

Hoog Bezoek.

Op zijn doorreis van Caracas naar Puerto Rico heeft Z. Exc. de Gouverneur van Puerto Rico, Mr. Arthur Yager, ook een bezoek gebracht aan onze Kolonie. Z. Exc. was vergezeld van zijn Echtgenoote en Dochter en Mejuffr. Ruth Eastman, alsmede van den Ontvanger, Procureur generaal, en Hoofddirecteur der Posterijen.

De hooge gasten waren ook hier het voorwerp van vele beleefdheden.

Decoratie.

Naar *De Cur. Court.* verneemt, is de Hoog Edel Gestrenge Heer Gouverneur onzer kolonie, door de Cubaansche Regeering begiftigd met 't Grootkruis van „el orden de Honor y Mérito de la Cruz Roja Nacional."

Onze eerbiedige gelukwenschen!

Gered.

Woensdagmiddag wilde Marina Weug, oud 9 jaar, met eenige schoolvriendinnetjes aan de Handelskade in een bootje stappen om naar de Overzijde te gaan. Bij het instappen schommelde het bootje en de kleine sloeg in het water.

Op het hulpgeschrei der meisjes kwamen de twee Heeren Alfonso Navas en Rafael de Windt toeloopen, die het genoegen smaakten de drenkelinge te redden, die reeds tweemaal in de diepte was verdwenen.

Nuevo Hotel.

In het gebouw, waar vroeger het *Sanatorium* was, is de Heer Alfredo Pellicer een Hotel begonnen. Het is al van 26 Maart ll. geopend.

De Paaschdagen

zijn rustig verloopen, alleen is er een vechtpartijtje geweest op *Paris*, waarbij geslagen werd met kruik en mes, terwijl onze Jantjes ook een beetje te woelig waren en een paar menschen te lijf zijn gegaan. 't Was gelukkig maar een gewone kloppartij.

Ondersteuningsfonds „Nederlandsche Antillen."

Er is nu zoo ongeveer fl 43000 aan giften uit Nederland ontvangen ten bate van het Ondersteuningsfonds „Ned. Antillen."

Dat is boven alle verwachting veel. Curaçao is Nederland zeer dankbaar. Deze goede gaven zullen zoo goed mogelijk worden besteed.

De gelden worden uitgedeeld in overleg met den Heer Gouverneur der Kolonie, die op zijn beurt overleg pleegde met de Heeren Gezaghebbers van Aruba en Bonaire en de Heeren Districtmeesters der buitendistricten van Curaçao.

Maandelijks zal overeenkomstig de behoeften het noodige geld worden beschikbaar gesteld.

Ook de armen van het stadsdistrict worden niet vergeten. Men berekent de maandelijksche uitgave op ± 4000 Gld. en hoopt op deze wijze den ergsten nood te kunnen lenigen tot de normale tijden weer zijn teruggekeerd. Het Fonds heeft aan de armsten der armen reeds ondersteuning verleend vanaf de maand November 1914, dat is derhalve reeds gedurende 5 maanden. Maar hoe vele maanden zal hulp nog noodig wezen? Men is dus wel verplicht het zeer bedaardjes aan te leggen.

Op den Viersprong.

Nu de auto's wat harder zullen gaan rijden, meenen wij goed te doen nogmaals de aandacht te vestigen op den viersprong Breedestraat Roode Weg, Pietersztseeg en ingang St. Elizabeths Gasthuis.

De oploop van Breedestraat naar Roode Weg gaat gedeeltelijk schuil achter den muur van *Wacao*. Een begrafenisstoet, komend uit het Gasthuis, kan onmogelijk gezien worden door een chauffeur, die af of op komt zetten langs Roode Weg of Breedestraat. De koppige muil van de niet handige doodswagen kan daardoor plotseling komen te staan voor een auto, die den geheelen stoet uit elkaar jaagt.

Ook het gewone verkeer is daar reeds gevaarlijk, daar het kruispunt omringd is met herbergen, waar, tegen den avond, veel volk voor de deur blijft praten. Men zou goed doen den Heer Curiel te verzoeken een paar Meter van zijn tuin te willen afstaan, om de passage wat breeder te maken en den inkijk van Roode Weg op Breedestraat wat rechter.

S. S. Bologna.

Vandaag, 10 April, zal 't S. S. *Bologna* van hier vertrekken naar Martinique. Het zal geëscorteerd worden door het Engelsch S. S. *Nemesis*.

De *Bologna* is nog een betrekkelijk nieuw schip. Het is gebouwd in 1907 en heeft een inhoud van 4600 R. T. bruto. 2850 R. T. netto.

Op Martinique gaat 't schip dokken en vertrekt daarna naar Genua.

Van harte wenschen we Kapt. A. Poggi geluk en hopen Hem weer spoedig als Gezagvoerder op de *Bologna* onze haven te zien binnenloopen. Onze oprechte gelukwenschen ook aan de Compagnie „La Veloce" en haren actieven vertegenwoordiger in ons midden den Heer C. S. Gorsira J.P.Ez. Deze heeft ten zijnen huize eenige vrienden vereenigd, die Kapitein Poggi een zilveren beker in etui van mahoniehout hebben aangeboden, als herinnering aan de gelukkige redding van hem zelf, het personeel en alle passagiers en van zijn boot *Bologna*.

LAATSTE BERICHT.

Een der tripulanten van het Amerikaansch S S. *Zulia* vertelt ons, dat hij te New-York met eenige Curaçaosche vrienden naar het Theater is geweest. Van hen, meest bedienden van 't Holl. S. S. *Prins Maurits*, hoorde hij, dat Johan Montero en Carlos van Uyten op Haïti waren achtergebleven, daar ze zich niet wel gevoelden. Gelukkige ongesteldheid, die ze voor een wissen dood heeft gevrijwaard. Onze oprechte gelukwenschen aan de families Montero en van Uyten.

De redding van Montero is door een *Draadlooze* aan zijn Familie bevestigd.

S. S. „Prins Maurits."

l. l. Dinsdag bracht ons de „Cable" het treurig nieuws van 't vergaan van de *Prins Maurits* der *K.W.I.M.* Het schip werd een paar dagen na zijn vertrek van New-York, op de hoogte van „Kaap Hatteras" door een hevigen storm overvallen. Dank aan 't Marconie-toestel waarvan het voorzien was, kon 't S.S. noodseinen doen, die door de schepen in de nabijheid konden worden opgevangen. Het S. S. *Algonquin* der *Clyde Co.* stoomde aanstonds naar de plaats des onheils. Het laatste bericht, dat door de *Algonquin* ontvangen werd, was: „Wij zijn zeer snel aan 't zinken." Toen 't S. S. der *Clyde Co.* op de aangeduide plaats was aangekomen, vond 't van de *Prins Maurits* geen spoor meer. Het is dus te vreezen, dat 't schip is vergaan met man en muis. Verdere berichten zijn er niet ontvangen, noch per Cable, noch per Marconie, zoodat 't gerucht, als zouden er nog 15 à 16 gered zijn, niets meer is dan een praatje zonder den minsten grond van waarheid. Het is treurig, dat er in zulk een droevig geval, dat vele huisgezinnen op ons eiland in den diepsten rouw dompelt, nog menschen gevonden worden, die zulke ongegronde veronderstellingen onder 't volk verspreiden. Het is die zwaar getroffenen even blij maken om ze later weer hun droevig lot des te zwaarder te doen gevoelen. Ofschoon diep te betreuren, schijnt geheel de bemanning, schip en lading, alles in één woord, een prooi der golven geworden.

Behalve de *Prins Maurits* is ook nog in dienzelfden storm vergaan 't Amerikaansch S. S. *Edward Luckenback*. Van de bemanning die uit 18 personen bestond, zijn er slechts 2 den dood ontkomen.

De bemanning der *Prins Maurits* bestond uit 45 personen. 't Schip had 4 passagiers voor Haïti aan boord. Onder de tripulanten bevonden zich de volgende 17 Curaçaonaars:

Jan Koster	Matroos.
George Pieters	„
Enrique Bijgelegen	„
Leonard Blanken	1o. Stoker.
Chevalier Maduro	2o. „
Alfonso van Berkel	„ „
Pedro Martis	„ „
Arturo Granville	Tremmer.
August Laurens	„
Pablo Bentura	„
Hypolito Matheuw	Bediende
Julio Argus	„
Feitze van Noord	„
Rudolf de Leon	„
Carlos van Uyten	„
Johan Montero	„
Antoine Ponce	„

Het schip voer onder Commando van H. J. v. d. Goot.

Eerste Stuurman C. A Dörr, zoon van den vroegeren hier zeer goed gekenden en geachten Kapt. Dörr.

Eerste Machinist, Van Waanen.

Dokter Mayer.

De *Prins Maurits* is gebouwd in 1900. Hij had een inhoud van 2121 R. T. bruto en 1328 R. T. netto.

* * *

Het S. S. *Algonquin* behoort tot de vloot der *Clyde Company* die vaart tusschen Bermudez,-Sto. Domingo-New-York. 30 Maart was de *Algonquin* vertrokken van Bermudez met bestemming voor New-York. 4 April, juist op Paaschdag is 't ongeluk gebeurd.

Bij dezen betuigen wij onze oprechte deelname aan de K.W.I.M. en derzelver Agenten hier ter stede met het diep betreurenswaardig ongeluk. In 't bijzonder ontvange de Heer Menkman, hoofd-agent, een woord van dank voor de inlichtingen die ZEd. ons zoo welwillend verstrekte. Zoo waren we in staat reeds in „La Cruz" van 7 April l. l. een volledig en waar bericht te verspreiden onder de duizenden van ons volk, wien dat ongeluk meer persoonlijk aangaat.

Een woord ook van oprecht gevoeld medelijden aan de Curaçaosche families, die bij dien ramp den dood te betreuren hebben van een huisvader, zoon, neef enz.

Onderwijs.

Bij resolutie van den Minister van Koloniën, is L. Welling, onderwijzer bij het openbaar lager onderwijs te 's-Gravenhage, voor den duur van ten minste één jaar ter beschikking gesteld van den Gouverneur van Curaçao, ter vervulling, althans aanvankelijk tijdelijk, van het ambt van hoofd der „Hendrikschool" te Willemstad in genoemde kolonie.

Genoemde onderwijzer is Dinsdagmorgen hier aangekomen met de *Prins der Nederlanden*.

Automobielen.

De Gouverneur heeft bij den Kolonialen Raad het volgend Ontwerp ingediend:

Artikel 1.

Artikel 8 van de keur van 2 December 1912 (P. B. 1912 No. 59). houdende regeling van het verkeer op de wegen in verband met het gebruik van motorrijtuigen, wordt gelezen als volgt:

Het is den bestuurder van een motorrijtuig verboden daarmede over een weg te rijden op zoodanige wijze, dat de vrijheid of de veiligheid van het verkeer op dien weg wordt belemmerd of in gevaar gebracht.

In het eerste of stadsdistrict mag met geen grootere snelheid worden gereden dan van 12 K M. per uur, uitgezonderd:

op den Scharloweg;
op den Berg Altena;
op het Concordiaplein;
op den weg, loopend langs het Concordiaplein en Pietermaai tot aan de Viersteeg;
op het gedeelte van Pietermaai, loopend van de Theaterstraat tot aan de Columbusstraat;
op de Ruijterkade van de Marktstraat tot aan de Ooststraat;
in de Breede straat aan de Over. zijde;
op den Rooden weg;
op den Kortijnweg;
op den Witten weg;
op het gedeelte van de Belvedèrestraat, loopend van den Witten weg tot aan de Hoogstraat; en op de Hoogstraat;

op alle welke wegen met geen grootere snelheid mag worden gereden dan van 20 K. M. per uur.

In de overige districten mag met geen grootere snelheid gereden worden dan van 35 K. M. per uur.

De genoemde snelheden moeten, waar noodig, verminderd worden bij het rijden door bochten, op druk bezochte wegen, en verder overal, waar de veiligheid van het verkeer dit vordert.

Voor plaatsen, waar deze snelheden voor het algemeen verkeer of om andere redenen gevaarlijk worden geacht, kan door het Hoofd van Politie een mindere snelheid worden voorgeschreven.

Artikel 2.

Deze keur treedt in werking op den dag der uitgifte van het Publicatieblad, waarin zij is opgenomen.

Memorie van Toelichting.

Door 41 eigenaars en bestuurders van automobielen is bij den Gouverneur een request ingediend om met een grootere snelheid te mogen rijden dan in artikel 8 van de keur van 2 December 1912 (P. B No. 59) is voorgeschreven.

Om aan dat verlangen te gemoet te komen, wordt bij Uwen Raad de hierbijgaande ontwerp-keur ingediend, waardoor de veiligheid van het verkeer, volgens den Gouverneur voldoende blijft gewaarborgd.

Officieele berichten.

Aan den bediende bij den vuurtoren op Klein-Curaçao, Bernard Sillié, is tot herstel van gezondheid veertien dagen verlof verleend.

Aan den geëmployeerde ter Administratie van financiën alhier, B Q. van der Veen Zeppenfeldt, is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan den districtmeester van het 4de en 5de district alhier, F. K. Thielen, is wegens gewichtige redenen 14 dagen verlof verleend; en de heer W. J. C. van Leeuwen, tijdelijk werkzaam ter Gouvernements Secretarie, is tijdelijk belast met de functiën van den heer Thielen.

Aan den brievenbesteller alhier, J. B. Sasso, is tot verder herstel van gezondheid veertien dagen verlofsverlenging verleend.

Aan den rooimeester op Bonaire, C. R. Debrot, is om gewichtige redenen zes weken verlof verleend.

Tot leden van den Geneeskundigen Raad, onder voorzitterschap van den stadsgeneesheer, zijn voor den tijd van een jaar benoemd de volgende heeren: H. A. de Casseres en H. Ferguson, geneeskundigen, R. Ph. Dania, wd. militair apotheker, en Mr. B. de Gaay Fortman, lid van het Hof van Justitie in deze kolonie, als leden, en de heeren J. H. M. Ellis en M. C. Henriquez, officieren van gezondheid 2e klasse, en C. A. Zeppenfeldt, gepensioneerd gouvernementsgeneeskundige, als plaatsvervangende leden.

De onderwijzer 1ste klasse aan de Hendrikschool alhier, A. C. Vermeulen, is eervol ontheven van de verdere waarneming der functiën van hoofd dier school.

De onderwijzer bij het openbaar onderwijs te 's Gravenhage L. Welling is benoemd tot tijdelijk onderwijzer 1ste klasse in deze kolonie, en tijdelijk belast met de betrekking van hoofd der Hendrikschool alhier.

Aan den Gezaghebber van Bonaire J. A. P. Thielen is om gewichtige redenen veertien dagen verlof verleend.

De heer J. M. S. Vidal, tijdelijk werkzaam gesteld aan de Emmaschool alhier, is eervol ontheven van zijne tijdelijke werkzaamstelling.

Posterijen.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven

Jose Bernadell (6], Antonet Becker, Oto Canamira, William L. Doran 3, Elenita Evertsz, Juliana Hoyer, Carmelita Merquis, Alehandro E. Manuela a|b Schr: „Carolina," C. M. Mejia, Señoritas Penso, Donato Puglise, Lolus Rooney a|b S. S. „Maracaibo", Anita Rotestam, Johana Steba, Sarah Sasso, Helena J. Schotborgh a) Felicia Sijntje, Robert Schober, Maria Modesta Vives, Alberto Voy, M. Lugtigheid a|b S. S. „Nickerie" c|o Curaçao Handels Maatschappij aang:

Drukwerken: Wm. L. Doran 11, Miguel Caled. C. E. Houston 3, G. A. Kuiperi 2, Palzman & Co., Donato Pugliese.

Zonder adres een drukwerk: „Boletin Eclesiastico".

Koloniale Postspaarbank.

Gedurende de Maand Feb:

Kantoren		Ingelegd	Teruggeb.
Willemstad		f 3 229.51	f 4.405.13
2e district	Curaçao	104.05	2.
3e „	Curaçao	—	50.
4e „	Curaçao	25	1.
5e „	Curaçao	0.50	11.18
Oranjestad	Aruba	200	452.81
8e „	Aruba	—	—
Kralendijk	Bonaire	287.25	361.32
Rincon	Bonaire	—	7.75
Philipsburg	St Martin	1.291	249 08
Oranjestad	St Eust.	82.50	187.58
Botton	Saba	37.50	25.08
Windwardside	Saba	12	—
Totaal		f 5.219.31	f 5 753.18

CORRESPONDENCIA.

H. E. L: A. Wegens overvloed van copie is Uw *Ingezonden stuk* verleden week blijven liggen en kon ook nu weer geen plaats vinden, omdat het al te uitgebreid is.

De Redactie.

Staat van het aantal vaartuigen, die het eiland Curaçao in de maand Maart 1915 aandeden met vermelding van hunne inhoudsmaat.

	ZEILSCHEPEN.			STOOMSCHEPEN.		
		Inhoud in M³.			Inhoud in M³.	
	Aantal	Bruto	Netto	Aantal	Bruto	Netto
Maand Maart	93	14.301	12.989	29	178.808	112.059
Vorige maanden	163	17.443	16.249	52	308.887	193 030
Totaal	256	31.744	29.238	81	487.695	305.089

Niet opgenomen zijn de schepen, die binnenkomen van de kustvaart en van de visscherij.

Vreemdelingenverkeer. (per S.S.)

Gedurende de maand Maart zijn hier

aangekomen van			vertrokken naar		
Z. Amerika	230	pers.	Z. Amerika	244	pers
N. Amerika	10	„	N. Amerika	25	„
Europa	15	„	Europa	4	„
Totaal	255	pers.	Totaal	278	pers.

Het aantal trânsito passagiers bedroeg in Maart 518.

Scheepsberichten.

(OFFICIEEL).

Gedurende de maand Maart zijn

Binnengekomen. VAN		Uitgezeild. NAAR	
Aruba	19	Aruba	18
Azua	1	Bonaire	40
Bonaire	38	Bovenw.eilanden	1
Bovenw. eilanden	1	Guanta	2
Guanta	2	La Vela de Coro	6
La Vela de Coro	4	Maracaibo	9
Maracaibo	16	Pto Cabello	3
Pto. Cabello	3	Sto Domingo	2
Pto Rico	1	Cuba	1
Sto Domingo	3	Mobile	2
Pensacola Flor.	1	Rio Hacha	2
Rio Hacha	1	Saba	1
San Juan P. R.	2		
St. Vincent	1		
totaal	93	totaal	87

Maart is wederom een gewone maand geweest voor de scheepvaart. Het aantal binnengeloopen zeilschepen bedroeg 10 meer dan in Februari. Stoomschepen vielen er in Maart 7 meer binnen dan in de voorlaatste maand.

Ratten.

Gedurende de laatste 14 dagen werden in het fiscalaat aangebracht en door middel van petroleum verdelgd 42 ratten.

Buitenland.

Requisities.

De 13de Januari, de dag, van af welke geen requisities meer mogen plaats hebben zonder betalen werd door de ongelukkige bevolking in West-Vlaanderen met spanning tegemoet gezien, maar velen waren toen reeds tot armoede vervallen daar daar de Duitschers opeischten, wat ze denken dat nog aanwezig is, dus verneemt „De Tijd" uit Sluis. En verder: Dezer dagen was ik te Heylen, een grensplaatsje nabij Middelburg. Ik trof er den burgemeester aan, die met de meeste zijner gemeentenaren op den vrijen Nederlandschen bodem gevlucht was. Reeds tweemaal was deze oude heer naar Heyst gevoerd, om zich te verantwoorden over het niet gevolg geven aan sommige requisities. Veel nu bezat de gemeente niet van wat gevraagd werd. Kortgeleden hadden de Duitschers nog duizenden K. G. varkensvleesch geëischt, en om hen tevreden te stellen, had hij hun 2200 K.G. gegeven. Even later kwamen ze weer om 30 koebeesten, en den volgenden dag weer om 7. Het kleine dorpje dreigde totaal leeggeplunderd te worden, maar ook aan deze requisities werd nog voldaan. Toen kwam echter een bevel van Brugge, dat geleverd moesten worden 800 K. G. hooi en 800 K. G. stroo.

De burgemeester klaagde aan den commandant van Heyst, dat hij toch niet aan Heyst en Brugge te gelijkertijd kon leveren, waarop deze commandant een schriftelijke verklaring gaf, dat hij alleen aan Heyst te leveren had. Dit briefje werd vertoond aan den officier, die het geëischte voor Brugge kwam ophalen.

De officier trok af en...... den volgenden dag werd het geëischte verdubbeld en moest van alles 1600 K. G. geleverd worden. Bovendien werden opnieuw gerequisitioneerd 200 zwijnen, 50.000 K. G. haver, 50.000 K.G. tarwe, 5000 K. G. boonen of erwten en 150.000 K. G. stroo.

Te oogst van het dorp brengt, volgens verklaring van den burgemeester, in twee jaar niet op hetgeen geëischt werd.

Toen zijn de mannen, met burgemeester en wethouders aan het hoofd, met al hun vee uitgetrokken.

Te Maldeghem hebben de Duitschers bij een bezoek aan den pastoor ge dreigd het geheele dorp te zullen afbranden, als de bewoners met al hun vee niet terugkeeren. Een vaste Duitsche uhlanenbezetting is er van heden af gevestigd. De ongelukkige bewoners haasten zich nu, hun have terug te brengen, om hun vee dan achtereenvolgens in Duitsche handen over te geven. Zij ontvangen daarvoor bonnetjes.

Men schrijft omtrent de Duitsche requisities nog uit Weert:

In de Belgische Kempen zijn door de Duitschers in verschillende gemeenten in den grond gestopte hoe veelheden wijn opgegraven. De burgers weigeren hier en daar om het opgelegde aantal flesschen wijn te leveren; zooveel mogelijk verdeelen de burgemeesters de levering pondsponds-gewijze onder de bevolking. Wie geen wijnkelder bezit, wordt voor geld aangeslagen. De dorpen, die niet het bepaalde aantal flesschen wijn hebben opgebracht, kregen een extra zware belasting van andere artikelen. Waar de Duitschers vermoeden, dat wijn in voorraad is, hoewel hiervan geen aangifte is geschied, worden door hen strenge huis- (kelder)zoekingen verricht. Op de eventueel gevonden wijn wordt beslag gelegd; de burger hoort dan nog wel wat van de Duitsche overheid. Te Genck, het centrum van het nieuwe in ontginning zijnde kolenbekken, werden 3600 flesschen opgevorderd en zonder dwang ingeleverd; Sutendael bij Hasselt moet 500 flesschen wijn leveren.

De voorzitter van de Belgische ondersteuningscommissie is van een rondreis in België, te Londen teruggekeerd. Hij beschreef de uitgebreide maatregelen tot voeding van de bevolking onder gemeenschappelijke leiding van Amerikanen en Belgen met vijftigduizend helpers. De commissie verstrekt brood aan 5.600.000 menschen tot een gezamenlijk bedrag van £700,000 's maands en aan 1.400,000 geheel behoeftigen tot een bedrag van £500,000 's maands. De laatste categorie is geheel afhankelijk van de liefdadigheid van Europa. Het geheele rijke België is nu arm en leeft van een rantsoen van 10 ons brood per dag. Meer dan honderd millioen pond meel is er maandelijks noodig en de voorraden zijn nauwelijks vol doende om aan de vraag te beantwoorden.

De voorzitter uitte zijn warme waardeering voor de welwillendheid van de Nederlandsche autoriteiten, die het transport hadden vergemakkelijkt.

Lloyd George zei eenige maanden geleden, dat in een modernen oorlog de gouden en zilveren kogels (waarmede hij natuurlijk geld bedoelde), van nog meer nut waren dan ijzeren kogels. De bondgenooten hebben een goeden vriend aan het rijke Engeland in dit opzicht. Engeland heeft toch reeds een renteloos voorschot gegeven van vijftien millioen pond aan België en van £800.000 aan Servië en onlangs werd een uitgifte van £10.000.000 Fransche jaarschuldbiljetten uitgegeven, vijf percent rendeerende. De Bank van Engeland deed de uitgifte en voegde er aan toe, dat de leening gesloten werd met goedvinden van het Engelsche gouvernement. Spoedig was de leening volteekend.

Polen.

Het is volkomen natuurlijk, dat van ons. Nederlanders, de aandacht in dezen oorlog voor zulk een groot deel in beslag genomen wordt door België.

Het lot van dezen geteisterden buurstaat zoo dicht bij ons, zoo na aan ons verwant gaat ons, om meer dan één reden, bizonder ter harten, en wij deelen in niets zoozeer, als in het onverdiende leed, dat daar over de bevolking gekomen is.

Helaas, niet alleen in België woedt de oorlog met onmeedoogend geweld.

Een ander katholiek volk — de Polen — wordt er zwaar door getroffen.

En wat de bekende schrijver Sienkiewicz aan een Engelschen journalist heeft meegedeeld, dat is wel in staat ook het minst gevoelige hart week te maken.

Russisch Polen is, naar hij mededeelde, voor een groot deel verwoest door de Duitschers en Oostenrijkers; en Oostenrijksch Polen — met name Galicië — heeft ontzettend geleden onder den inval en de bezetting der Russen.

Steden en dorpen zijn in grooten getale verbrand, en de bevolking tot den bedelstaf gebracht, verjaagd uit hare woonplaatsen, van have en goed beroofd, dreigt ten prooi te vallen aan den hongersnood, zoo dit niet reeds geschiedde.

Waarbij dan nog komt, dat in Galicië het schisma zich gehaast heeft de plaats der Roomsch-Katholieke Kerk in te nemen.

Over en weer zijn ontzettende vernielingen aangericht en de arme bevolking betaalt van al dit wreed geweld het gelag.

Bij den aanvang van den oorlog is den Polen het herstel van hun voormalig koninkrijk voorgespiegeld.

Zulks geschiedde van Russische zijde, en nu heet het, dat ook Duischland en Oostenrijk de gedachte aan zulk een herstel hebben opgevat.

Maar wanneer de oorlog nog lang duurt, dan zal men nauwelijks meer van een *politiek* herstel kunnen spreken of van een *economisch* herstel, het herstel van welvaart en nijverheid, van handel en landbouw alle inspanning vorderen.

In stede van weder een min of meer zelfstandig koninkrijk te worden, dreigt Polen materieel en geestelijk te gronde te gaan en zijn vruchtbare gewesten te zien verkeeren in puinhoopen.

Terwijl zijn lot nog droeviger wordt door de omstandigheid, dat zijn zonen in verschillende legers tegenover elkander staan en elkaar bevechten op eigen bodem en ten koste van het gemeenschappelijk moederland.

De belastingen in België.

De Belgische legatie verzoekt het volgende bekend te maken:

Honderden Belgen, die in het Buitenland verblijf houden, hebben zich tot de Belgische regeering of haar diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers gewend om raad te vragen ten aanzien van de door hen aan te nemen houding tegenover het besluit van Duitschland betreffende de belasting voor de afwezigen. Daar het niet mogelijk is elk hunner persoonlijk op die vragen te antwoorden, verzocht de Belgische regeering de aandacht te vestigen van belangheb benden op het communiqué onlangs gepubliceerd en dat hieronder volgt. Het zal hen helpen met kennis van zaken een besluit te nemen betreffende de houding, die ze hebben aan te nemen.

„De Belgische regeering heeft tot alle neutrale staten een krachtig protest gericht naar aanleiding van het besluit van den gouverneur-generaal von Bissing betreffende een belasting, gelijk aan tienmaal het bedrag van de persoonlijke belasting, met inbegrip van de opcenten voor de Belgische onderdanen, die vrijwillig het land sedert het begin der vijandelijkheden hebben verlaten.

Deze belasting, in strijd met de grondbeginselen van het volkenrecht uitgeschreven, draagt het karakter van een ware berooving.

De Belgische regeering kan in geen enkel opzicht er het grondbeginsel van toegeven en er de toepassing van erkennen.

De betaalde sommen zullen na de bevrijding van het grondgebied opnieuw moeten worden betaald.

De invorderingen, om er de betalingen van te verzekeren, zullen van nul en geenerwaarde en als niet geschied worden beschouwd."

Angelo Poggi,

Comandante del „Bologna."

Widow John Gaeiste y

C. S. Gorsira J. P. Ez.

Agradecen altamente las inequivocas pruebas de simpatía demostrada al primer nombrado con motivo de la varada y del salvamento del "Bologna" de parte de autoridades, comercio y publico de esta Isla.

Angelo Poggi desea a todos buena permanencia y espera volver a verles pronto

Curaçao.

BEKENDMAKING.

De verkoop van ZILVEREN GOUDEN en JUWEELEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank* van 1en Sept. 1913 t/m 28sten Febr. 1914 onder No. **275 K,** t/m No. **9090K,** zal plaats hebben op *Donderdag*, den **15n April** a.s., en volgende Donderdagen

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, den 22en Maart 1915.

De Voorzitter,
A. JESURUN.

3—13

HAVEN-NIEUWS.

VAN 3 APRIL — 17 APRIL.

Schip	Kapitein	Aankomst	van	Vertrek	naar
Pr der Nederl.	N A de Boer	6 April	Amsterdam	8 April	New-York
Caracas	Furst	7 „	La Guayra	7 „	New York
Merida	A Johanson	7 „	Maracaibo	8 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	10 „	New-York	10 „	Maracaibo
Merida	A Johanson	12 „	Maracaibo	12 „	La Guayra
Merida	A Johanson	14 „	La Guayra	15 „	Maracaibo
Zulia	S S Morris	15 „	Maracaibo	15 „	New-York
Philiadelphia	H Hichborn	15 „	New-York	15 „	La Guayra
Nickerie	J P v d Borden	14 „	New York	14 „	Amsterdam
Pr Willem V	P J v d Graaff	17 „	Amsterdam	18 „	New York
Nemesis	Lindsay	24 Jan.	Galveston	10 April	Martinique
Bologna	A Poggi	2 April	Daybooi	10 „	Martinique
Savoia	G. Debarbieri	12 „	Génova	12 „	Colon
Buenos Airen	J Cisa	16 „	Colón	16 „	Barcelona

Schoeners.	Aankomst	van	Schoeners.	Vertrek	naar.
Estr del Mar V	3 April	Guanta	*Carlota H*	3 April	Maracaibo
Gacela H	3 „	Maracaibo	*Clara C*	3 „	Rio Hacha
Meteor H	4 „	Vela de Coro	*Estelle H*	6 „	Isla Barlov.
Brion V	4 „	Maracaibo	*Juan Luis H*	6 „	Aruba
Juan Luis H	5 „	Aruba	*Clicia V*	7 „	Maracaibo
Hirondelle H	6 „	Maracaibo	*Marina V*	7 „	Maracaibo
Rosa Maria H	8 „	Aruba	*Mina V*	10 „	Maracaibo
Refugio H	9 „	Aruba	*Refugio H*	9 „	Aruba
Virginia H	10 „	Vela de Coro	*Rosa Maria*	9 „	Aruba